

L.O.V.E. en het geheim van de toverogen

Seb en Paul zitten in de schaduw onder de glijbaan op het schoolplein, zoals bijna elke dag tijdens de lunchpauze. Paul kijkt, al kauwend op zijn boterham, naar de jongens die op het voetbalveldje aan het einde van het schoolplein een vriendschappelijke wedstrijd spelen. Naast hem staart Seb naar de pingpongtafel die een paar meter bij hen vandaan staat. Het is een mooie zonnige dag waardoor het donkergroene tafelblad glimt in de felle zon. Onwillekeurig knijpt Seb zijn ogen tot spleetjes zonder zijn blik van de tafel af te wenden. De zonnestralen veroorzaken een zinderende trilling in de lucht, waarin er een groen waas van de tafel opstijgt. Seb neemt een hap van zijn boterham en blijft de pingpongtafel nauwlettend in de gaten houden, vol spanning wachtend op wat er komen gaat. Er schuift een wolk voor de zon waardoor de speelplaats even volledig wordt afgeschermd van de felle zonnestralen. In de schaduw ziet Seb dan een geelgouden gloed over de tafel golven. Hij focust zich nog meer op de tafel, ingespannen turend door zijn oogharen. Paul kijkt opzij naar zijn vriend en zegt: "Ben je weer aan het staren met jouw toverogen?" Seb reageert niet, hij is zich totaal niet bewust van zijn omgeving en zelfs de opmerking van Paul dringt niet tot hem door. Paul rolt met zijn ogen en wendt zich af van zijn afwezige vriend.

Plotseling licht er rechts in het blikveld van Seb een fel wit lichtpuntje op, dat zich stuiterend over het schoolplein richting de tafel beweegt, in hoge snelle sprongetjes. "En zo begint het..." denkt Seb. Hij volgt het lichtpuntje vanuit zijn ooghoek zonder de tafel uit het oog te verliezen. Het lichtpuntje is bijna bij de tafel als de wolk de zon passeert en het felle zonlicht opnieuw de speelplaats verlicht. Seb tuurt strak naar het lichtpuntje dat trillend boven de tafel blijft hangen. Dan hoort hij zacht een lachende vrouwenstem die zegt: "Laat mij gaan Seb". Verrast door de stem die hij voor het eerst hoort en verblind door de zonnestralen die het lichtpuntje omgeven, knippert Seb even met zijn ogen. Dan gebeurt eindelijk waar Seb op heeft gewacht. Het lichtpuntje stuitert voor de laatste keer omhoog boven de tafel, waarvan tegelijkertijd een alles verblindende gele gloed opstijgt, waarin het lichtpuntje met een felle knal verdwijnt.

Seb opent zijn ogen, glimlacht en zwaait naar het beeld van een meisje en jongen dat is verschenen op de plek waar de pingpongtafel stond. De jongen en het meisje nemen plaats aan een picknicktafel die midden in een veld met geelgouden aren staat. Door de lucht om hen heen dwarrelen kleine gele pluisjes, rondtollend op de wind. Onverwachts kijkt het meisje Seb aan, glimlacht en zwaait terug naar hem, waardoor een bos zich over zijn gezicht verspreidt. Verlegen kijkt hij het meisje aan, haar lieve gezichtje straalt nu nog meer dan anders. Hoewel Seb blij is met haar reactie, voor het eerst sinds de allereerste keer dat hij haar zag, raakt hij er ook door van slag. Haar felblauwe ogen voelt hij branden op zijn gezicht, of wordt het gevoel veroorzaakt door de warme uitstraling van de bos? Wanneer het meisje zijn blozend gezicht en verlegen reactie opmerkt, schatert zij even met een heldere klaterende lach, om vervolgens een kushandje in zijn richting te blazen. Seb voelt zijn hart als een razende tekeergaan in zijn borst en weet zich geen raad met zijn houding.

Dan hoort hij de stem van Paul uit de verte roepen: "Hé Seb, kijk uit!", waarna een voetbal tegen zijn hoofd stuitert. Verward door de plotselinge inslag van de bal, sluit Seb intuïtief één seconde zijn ogen. Als hij zijn ogen weer opent, is het beeld van het meisje en de jongen verdwenen, op de plek staat zoals gewoonlijk de pingpongtafel. Paul kijkt zijn vriend hoofdschuddend aan. "Dat gebeurt er nou Seb als je staat te dagdromen over toverogen!" Seb zucht en denkt: "Verdorie, weer het einde gemist!" Hij trapt geïrriteerd de voetbal weg die voor zijn voeten is geland en steekt de laatste hap van de boterham in zijn mond. Enigszins bedroefd kijkt hij naar zijn vriend. "Ik heb echt toverogen Paul, ik zou willen dat jij kon zien wat ik net heb gezien". In reactie kijkt Paul hem met wijd opengesperde ogen zwijgend aan. Seb draait zich om zodat zijn ongelovige vriend hem niet kan horen en fluistert zachtjes: "Tot de volgende keer, meisje van mijn dromen".

Met een ruk schiet Seb overeind in bed en haalt diep adem. Nog slaapdronken tuurt hij de donkere kamer in en is zich even niet bewust waar hij is. Geduldig wacht hij af totdat zijn ogen gewend zijn geraakt aan het duister. De contouren van de slaapkamer worden langzaam zichtbaar, terwijl het hem ondertussen duidelijk wordt wat er net is gebeurd. "Weer diezelfde droom." Seb is ineens klaarwakker door de beelden die in zijn gedachten opnieuw voorbij flitsen. "Waarom keert juist nu de droom terug?"